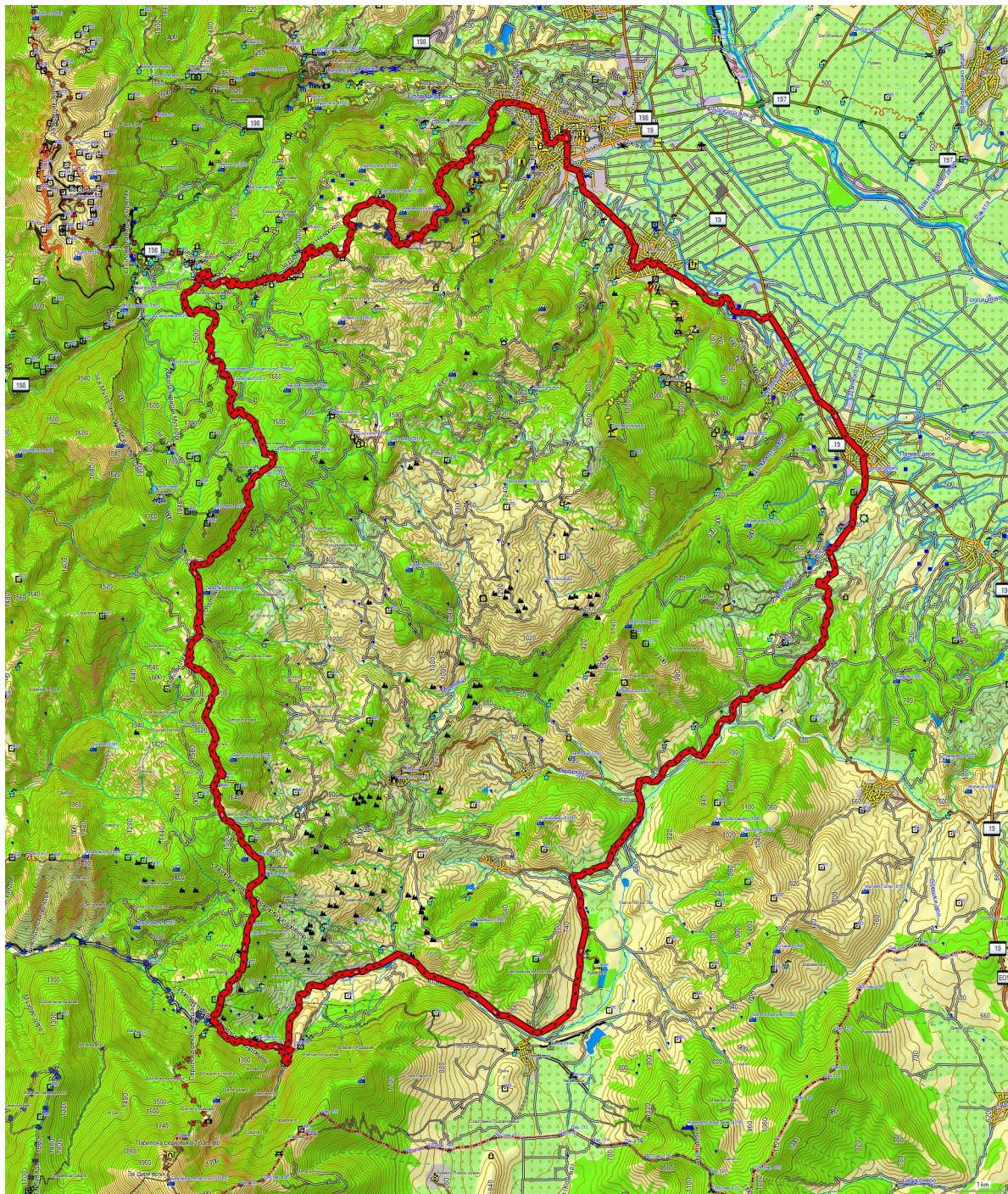
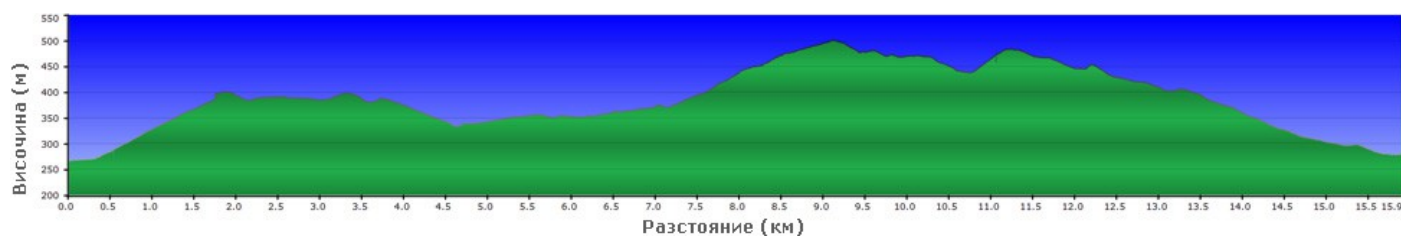

Обиколка из Южен Пирин над Гоце Делчев

Маршрут от MTB-BG.com

Картата е базирана върху [BG Mountains](#) / [kade.si](#)

Начална точка: с. Нова Ловча (алтернативно може и Гоце Делчев)

Дължина: 64.6 км

Изкачване: 2000 м

Ниво на техническа трудност: високо (R1, R2, T4)

Физическо натоварване: високо (КФН=9.5)

Продължителност: 6-12 часа (в зависимост от темпото, почивките и т.н.)

Вода: 1-2 л; по маршрута има чешми, но не разчитайте само на тях.

Храна: за цял ден

Терен: асфалт, черни пътища от всякакъв вид и пътеки със средна или висока степен на трудност

Описание:

От Нова Ловча до с. Парил преходът е асфалтов, като изкачването започва от самото село. Точно преди с. Парил има ограден язовир, а асфалтът свършва преди селото и неговите улици са почвени, но самото то е красиво със старите си къщи.

Нова Ловча и Парил са почти обезлюдени села, така че не разчитайте да намерите работещи магазини и заведения в тях.

Стръмното изкачване към Парилската седловина (между Пирин и Славянка) започва още от центъра на с. Парил, където има чешма. След напускане на селото пътят слиза в дере, където от лявата страна може да се отбиете до навес с чешма, чиято вода е по-вкусна и студена от тази в Парил. Пътят е черен и доста песъчлив, на места отнесен от водата, но през цялото време движението е в сянката на дърветата.

След навлизане дълбоко в гората, малко след обратен завой надясно, от лявата страна има чешма, която след сухото лято беше с доста намалял дебит. Следват завой наляво и отбивката за х. „Славянка“.

От х. „Славянка“ за около 25 минути каране се достига самата седловина. Оттам има път вдясно към с. Тешово и Папаз Чаир, пътека вляво за билото на Славянка (Цари връх, Гоцев връх) и спускане към с. Голешево.

Изкачването на Парилската седловина отнема около 1:20 ч. за 518 м денивелация. Това обаче не е дори половината от катеренето, с което маршрутът започва – завиваме надясно и продължаваме с още 560 м изкачване по маршрута Е4 на север.

След седловината вдясно се продължава през иглолистни гори, като пътят запазва вида си – песъчлив и изровен, с променлив наклон, включващ и кратки спускания, но като цяло е по-лек от участъка преди седловината. Около 10 минути след отклонението се подминава широка отбивка вдясно.

Продължаваме да караме през иглолистните гори, следвайки маркировката на Е4, дори когато има по-широки пътища в друга посока. На места пътят е силно изровен и непрекъснато набира височина, като се наложило и няколко кратки бутания. Подминава се голям разклон, на който се продължава вляво, като вярната посока е обозначена.

Постепенно се достига до местността Беглика, където гората преминава в широколистна. Редуват се остри изкачвания и равни участъци. Самата местност представлява ливади, които са доста обрасли, но все още се използват за животновъдство (имаше крави с охраняващи ги кучета).

След още няколко километра се достига до най-високата точка на прехода. В тази част от маршрута (около 16-26 км) се редуват изкачвания, равни участъци и спускания, все така в гората. След финално изкачване по няколко серпентини, на самия път от лявата страна има чешма, която дори в сухото лято на 2025 г. имаше силен дебит.

Следва спускането към Попови ливади. Настилната преминава в макадам, с бетонни мостове над деретата, а пътят се вие през красиви гори от огромни иглолистни дървета. Спускането може да се направи много бързо, но пъськът и чакълът са ронливи и повишеното внимание не е излишно.

Попови ливади (Папаз чаир) официално е обявено за село, но има облика по-скоро на летовище/планински курорт, с работещи заведения и магазини, които обаче не проверих, така че приемерте тази информация с едно наум.

Спускането свършва на голям кръстопът, на който трябва да завием надясно. След няколко метра поемаме по асфалтов път отново надясно и започваме спускане по отсечката [Попови ливади – с. Делчево](#). По разбития асфалт следваме табела за ученически лагер, като съгласно картата BGmountains се движим по синя маркировка. Кара се по този път, докато се стигне до широка ливада, където се държи лявото разклонение. Минава се покрай вили и други постройки и постепенно започва изкачването към вр. Свети Константин (Костадин). Следваме черния път и по него достигахме разклонение с табела надясно за с. Делчево. Не следваме тази табела, а завиваме вляво в посока върха.

Продължаваме със стръмно спускане по изровен черен път. Спускаяки се през гората, напускаме синята маркировка и при достигане на ливада завиваме надясно, започвайки изкачване.

В подножието на върха стигахме до поляна, на която през лятото на 2025 г. се строеше малък навес с каптирана вода. Тук решаваме дали да изкачим върха (който е близо, би трябвало да е панорамен и да си струва), но подходът е стръмен, или да завием надясно през папратите и да започнем спускането по пътеката, без да се изкачваме повече (както направих аз).

Пътеката на места е силно обрасла, но не до степен карането да се затруднява особено. Личи си, че е правена за туристически цели – изградени са места за почивка с пейки, но явно не се използва често. Почвата е много песъчлива, пътеката е силно ерозираща и се е превърнала в дълбок улей, което я поставя отвъд възможностите на колоездачи без добри технически умения и на места за някои би се наложило слизане от колелото. Това важи най-вече за края на долната част, непосредствено преди селото, където улеят е много дълбок. Влизането в селото, чиито улици всъщност са пътеки, също е техническо.

След площада на с. Делчево започва спускането по стръмния асфалтов път към Гоце Делчев, **като е необходимо е внимание, за да не се пропусне началото на пътеката – може да се ориентирате по прекъснатата мантиanela**. Самата пътека е описана в статията „[Гоце Делчев | Трасе за спускане и ендуро](#)“. Това, което трябва да се добави, е, че към 2025 г. за съжаление съоръженията са изпочупени (поне тези, които видях). Извън това пътеката е хубава, достатъчно предизвикателна, но в голямата си част караема дори от по-неуверени спускачи.

От Гоце Делчев маршрутът продължава през селата южно от града. С цел избягване на натоварения международен трафик до Копривлен е по-подходящо да минете по директния асфалтов път до Мусомище, да излезете от другата му страна и по черни пътища през ливади и борови насаждения да преминете през Ново Лески и да достигнете Копривлен. Оттам асфалтовият път до Нова Ловча е само един.